

CORINNE HOFMANN

ADIO, AFRICA

Traducere din limba germană
de Mihaela Dinklage

POLIROM
2025

Cuprins

Sosirea în „lumea albilor”	7
Acomodarea	45
Din nou pe picioarele mele	58
Obstacole birocratice.....	74
Divorțul de Lketinga.....	99
Amintirile mă ajung din urmă	106
Vreau să-mi scriu povestea vieții	114
Totul se învață	127
Un succes senzațional.....	141
O nouă dragoste	159
Planuri de viitor.....	181
Plecarea spre Kilimanjaro.....	189
Dor de Africa?.....	223
<i>Mulțumiri</i>	227

În zilele următoare mă duc la o librărie și mă interesez de diverse edituri care ar putea fi luate în considerare pentru manuscrisul meu. După părerea mea, doar o editură mare ar avea sens, pentru că nu am chef să fac publică povestea vieții mele pentru câteva sute de exemplare. Și ar trebui să apară pe piața germană, Elveția fiind astfel și ea inclusă automat. Plec din librărie cu o listă de adrese și acasă mă apuc imediat să iau legătura cu editurile. Deziluzia nu se lasă însă mult așteptată. După ce prezint pe scurt povestea mea, primesc încă de la telefon refuzuri, unul după altul. Mai rămân însă câteva edituri, printre care Lübbe, Scherz, Knauer și Heyne, cărora le pot trimite manuscrisul. Xeroxez câteva fotografii mai impresionante din Africa și compun și o scrisoare în care fac referiri la convorbirea noastră telefonică. La sfârșit, atașez o fotografie mai recentă de-a mea, le împachetez pe toate și le expediez. Sunt curioasă ce va urma. Mi se spune că am de așteptat între o lună și trei luni.

De la agenția pentru ocuparea forței de muncă primesc o invitație la un al doilea interviu. Acest lucru îmi stârnește imediat interesul. Dacă am ajuns până aici, atunci e clar că șansele mele nu sunt chiar atât de rele. Am din nou o discuție cu domnul pe care îl cunosc deja. Îmi prezintă rezultatele testului și, din câte-mi dau seama, l-au impresionat. Mă întreabă dacă pot merge, din când în când, la câte o perfecționare în străinătate, pentru circa zece zile, și îi răspund că da. La sfârșitul discuției mă întreabă, puțin jenat, dacă mi-ar fi greu să-mi vopsesc părul meu într-o culoare ceva mai decentă pentru că unii medici stomatologi sunt foarte conservatori, ca și șeful, care dorește să

mă cunoască în una din zilele următoare. Mie îmi vine să râd și îi răspund: „Vedeți, până acum această culoare a fost bine primită de clienți și am avut succes la vânzări. Culoarea roșie a părului meu este emblema mea, face parte din personalitatea mea. Nu cred că strică să aduc puțină culoare în situații de rutină”.

„Bine, bine, am înțeles, vom vedea”, răspunde el. „Voi fixa o întâlnire pentru dumneavoastră, dar mai sunt alți opt candidați în cursă”. Îi mulțumesc și plec. Pentru că îmi doresc foarte tare să obțin acest job, opresc la o biserică, spun o rugăciune și aprind o lumânare.

După câteva zile, găsesc în cutia poștală o invitație de la firma de produse dentare. Este o clădire spațioasă, modernă. De cum intru, mă simt bine și emoțiile pe care le-am avut la început îmi dispar înainte să intru la șef. Este cu numai câțiva ani mai mare decât mine și îmi pare simpatic, calm, chiar aproape timid. La înălțimea mea de 1,80 metri, îmbrăcată într-un costum albastru clasic, și cu părul meu roșu, se pare că fac o impresie foarte puternică asupra lui. În timpul discuției, devine însă vorbăreț și după puțin timp, când aude ce-i povestesc, începe să zâmbească. Am senzația că amândoi ne simțim bine. După o oră, își dă verdictul: cu energia și biografia mea a parte, sunt pentru el persoana potrivită. Mai urmează să decidă „șeful cel mare”. Lui i se mai par interesanți doi candidați, pentru că aceștia vin din domeniul dentar. Eventual trebuie să mai am și cu el o discuție. Această convorbire are loc două zile mai târziu. „Șeful cel mare” este un tip pirpiriu, lucru care nu îmi ușurează situația. Nici nu ne așezăm bine, că mă și bombardează cu întrebări de genul: „De ce credeți că tocmai dumneavoastră sunteți persoana potrivită pentru acest

job? Unde vă vedeți peste zece ani? Cum stați cu rezistența fizică – vă veți putea descurca și cu serviciul, și cu copilul, și cu perfecționarea etc.?” După două ore de interogatoriu încrucișat, mi se dă voie să plec, spunându-mi că peste aproximativ o săptămână mi se va da un răspuns sau, eventual, trebuie să mă pregătesc pentru alt interviu. Eu mă ridic, mă uit la cei doi bărbați și le spun cu toată convingerea: „M-aș bucura foarte tare să lucrez la dumneavoastră, dar, după părerea mea, nu mai există alte amănunte de discutat, iar de văzut, m-ați văzut acum. Din câte știu, eu sunt ultima din cele trei candidate rămase, pe care voi ați să le verificați. Așa că până luni aștept de la dumneavoastră un răspuns, pentru că mai am și alte oferte. Sper că mă înțelegeți! Vă doresc un weekend plăcut”. Le strâng mâna și plec. Nu sunt sigură că ieșirea mea a fost tocmai potrivită, dar trebuie să fii în stare să te decizi odată!

Mai este puțin până la ora prânzului, așa că trec pe la Hanni la serviciu, ca să mănânc acolo. Pentru că este vineri, ne propunem să ieșim în seara aceasta să dansăm. În drum spre casă, îmi sună mobilul și la telefon este viitorul meu șef. „Vă felicit, doamnă Hofmann, l-ați convins pe *big boss*! Acum trebuie să arătați ce puteți! Pe 1 noiembrie începeți la noi.” Luată prin surprindere, îi răspund râzând: „O, super! Chiar mă bucur foarte tare și voi da tot ce pot mai bun”. „Știu”, răspunde el râzând și îmi promite că îmi va trimite în zilele următoare contractul. Am reușit din nou! Din optzeci de candidați, eu am câștigat cursa! Sunt mai mult decât fericită că s-a terminat cu șomajul și, pe deasupra, am găsit și un job interesant și bine plătit.

Sunt în al nouălea cer. Ajung acasă și găsesc în cutia poștală primul manuscris trimis înapoi. Conține și o mică scrisoare,

în care citesc: „Expediat înapoi, cu mulțumiri. Editura noastră nu întrevede în programul său nicio posibilitate de publicare”.

Mă uit la manuscris și am senzația că nimeni nu s-a străduit nici măcar să arunce o privire peste el. Toate paginile arată ca noi, ordonate și necitite. Până și scrisoarea mea se află deasupra! Nu-mi pasă. Tocmai am găsit un job grozav și, mai mult ca sigur, în următorii ani nu-l voi schimba. Îmi pot alege o mașină de serviciu, primesc diurnă, un salariu bun și cotă parte din comision. La așa ceva nu renunț eu din nou așa ușor, mă gândesc și duc manuscrisul în pivniță.

Înainte să încep noul serviciu pe 1 noiembrie, primesc, unul după altul, toate pachetele trimise, de fiecare dată cu aceeași justificare. O editură îmi scrie chiar că lipsește suspansul. Mă miră această formulare. Am trăit la capătul lumii o dragoste supranaturală, cu toate suișurile și coborâșurile, am adus pe lume o fiică în cele mai groaznice condiții, descriu scene periculoase, petrecute în mijlocul sălbăticiiei, cu bivoli, elefanți și pene de mașină care aproape m-au costat viața, ca să nu mai vorbim despre femeia care și-a smuls din trup, la mine în mașină, în fața ochilor mei, copilul mort, de era să-mi pierd mințile. „Dar oare cât suspans mai doresc domnii lectori?”, mă întreb eu, în timp ce pun deoparte manuscrisele.

De fapt, chiar mă bucur. Cine știe ce ar aduce cu sine o publicare. Eu mă simt atât de bine, cum nu m-am mai simțit de mult. Am o fiică drăguță și inteligentă și un serviciu interesant. După ce mi-am descărcat sufletul, aproape terapeutic, scriindu-mi povestea vieții, simt cum începe să se nască în mine o nouă dorință de viață și cum încep să

mă schimb. Numai durerile mele de spate îmi mai aduc aminte aproape în fiecare zi de manuscrisele care se află undeva, două etaje mai jos.

Încep să mă simt inconfortabil în locuința noastră mică și mă gândesc și la faptul că Napirai, la cei șapte ani ai săi, ar cam avea nevoie de o cameră a ei. Cu prima ocazie, va trebui să mă ocup să găesc o locuință mai mare, mai ales că acum mi-o pot permite financiar. Nici pentru întâlnirile cu mamele singure nu prea îmi mai găesc timp și într-o zi aflu că grupul se desființează. Doar două femei mai țin strâns legătura.

Încet, încet, mă deprind cu munca. Îmi ia ceva timp până mă familiarizez cu produsele și modul de întrebuințare. Ceilalți doi colaboratori de la serviciul de distribuție sunt tehnicieni dentari specializați și amândoi lucrează de peste zece ani în acest domeniu. Stau și seara și citesc cărți și prospecte și câteodată am senzația că nu voi putea ține minte niciodată aceste denumiri și procedee complicate.

În una din zilele mele libere profit de voucherul pentru un masaj pe care l-am primit de ziua mea acum trei luni de la prietena mea, Andrea, pentru că durerile mele de spate nu cedează. În timp ce stau pe masa de masaj, maseuza mă întreabă dacă eu sunt femeia din Africa care a scris o carte. E clar că Andrea i-a povestit deja multe despre mine. Acum vrea să știe când apare cartea. „Probabil niciodată, pentru că până acum nu am găsit nicio editură care să fie interesată”, îi răspund eu. „Dar trebuie să apară”, spune ea hotărâtă și mă întreabă dacă vreau să se intereseze ea la un prieten, care este librar, de câteva adrese de edituri. Eu dau din cap că da, deși am îndoieli. Dar peste câteva zile găesc un bilet

cu patru adrese de la niște edituri mici. Nu sunt cu adevărat hotărâtă să încerc, pentru că în momentul de față viața mea este în perfectă ordine. Îmboldită însă de câteva prietene, sun până la urmă la prima editură. Mi se spune că ei nu publică decât cărți de autori străini. Deci, dacă ar fi scris soțul meu cartea, teoretic ar putea exista interes. După aceea sun la Editura A1 din München. Ce nume ciudat, îmi spun. Răspunde o voce de bărbat. Domnul respectiv îmi ascultă răbdător povestea și, în cele din urmă, mă întreabă cum de am ajuns la editura lui. La sfârșitul convorbirii noastre îmi cere să-i trimit manuscrisul să-l citească. Mă hotărâsc ca aceasta să fie ultima dată când dau atâția bani pe poștă. Durează aproape o jumătate de an până primesc răspuns.

Primele zile în serviciul de distribuție sunt foarte plăcute pentru că merg pe teren cu unul din cei doi colegi. Ascult interesată și câteodată mi-e teamă că voi avea nevoie de ani de zile până când voi putea și eu să explic totul atât de bine și de amănunțit. În ianuarie 1997 sunt trimisă la o perfecționare în Germania. Trebuie să cunosc și să învăț cum se folosesc vreo zece din cele aproape o sută de produse din sortimentul nostru. Specializarea este obositoare, dar instructivă. În timp ce învăț de ce este nevoie sau ce trebuie să faci ca să înlocuiești dinții cariati, să-i repari sau să pui la punct întreaga dantură, îmi vine să râd, în sinea mea, gândindu-mă la familia mea din Africa. Dinții cu strungăreață sau proeminenți, care la noi, europenii, sunt considerați un defect și pentru a căror remediere se plătesc bani grei, în tribul lor reprezintă un ideal de frumusețe. De asemenea, masailor le lipsesc cei doi incisivi de jos din